

τὸ μέλλον, εἰς τὴν τύχην, εἰς τὴν εὐτυχίαν, εἰ, πάντα, εἰς σὲ ὅμως οὐδέποτε. Θὰ ὑποφέρω πάντα τὰ μαρτύρια, θὰ ἀποδεχθῶ πάσας τὰς ταπεινώσεις, διότι σὺ μὲ ἀγαπᾷς. Ἄ! ἔστω εὐλογημένη ἡ συμφορὰ μου, διότι χάριν αὐτῇ ἐκρίθην ἄξιος τῆς ὁμιλογίας ταύτης, ἥτις πληροῖ τὴν καρδίαν μου χαρῆς καὶ ὑπερφανείας! Ὡ πολύτιμον ἐνθρόν περιλαίμιον τοῦ στρατιώτου, πρὸ μικροῦ σὲ ἐσχιζον μετὰ λύπης! Νυν σὲ εὐλογῶ, διότι σὺ μὲ προσήγγισας εἰς τὴν Βεράτσκαν!

Μακρὰν ἤκούσαντο αἱ σάλπιγγες, τὰ θρησκευτικὰ κέρατα καὶ αἱ ὑλάει τινὲς κυνῶν.

— Ἀκούεις; εἶπεν ἡ πριγγίπτσα, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐντρομος.

Τὰ βήματα κατηυθύνοντο πρὸς τὴν σκιὰν.

— Σὲ βεβαίως, ἔλεγέ τις φωνή. ἦν αἱ δύο ἐρατταὶ ἀνεγνώρισαν ὡς τὴν τοῦ πριγγίπτος Μουριακίν, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου εἶναι κεκλημένη ἐν τῷ προσκήλῳ αὐτῆς ἀσύλω, ὅπου προσεύχετε εἰς τὰς ἁγίας εἰκόνας, συνταγματάρχα. Φοβεῖται πάντοτε μὴ τρομακισθῶ, ἢ μὴ φωνεθῶ εἰς τὸ κυνήγιον.

— Ἀγῶμεν νᾶ τὴν κατὰλίσσμεν ἐξ ἀπορόπτου, ἀπῆλθις ὁ Γουροσλώφ.

— Ἀνδρέα! τὸ εὐπρόσιτον εἶναι ἀπαρθεαστον. Ἄν θέλῃς νᾶ διακινδυνεύσῃς τὴν ἐροδὸν καὶ νᾶ ἐπισύρῃς τὴν ὀργὴν τῆς Βεράτσκα, ἐγὼ ὀπισθοχωρῶ, εἶπε γελῶν ὁ πριγγίψ.

— Ἄ! δὲν συνειρίζω νᾶ ὀπισθοχωρῶ ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, καὶ θέλω νᾶ δοκιμάσω τὸν κίνδυνον τοῦτον.

Ὁ Βρονίνης πλήρως ἀπελπισίας, θεωρεῖ περὶ αὐτόν. Δὲν εἶχεν ὄπλα. Ἡ πριγγίπτσα διέφυγε τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἀπώθησεν ὀπίσω τῶν πορφυρῶν παραπετασμάτων, ἅτινα κατεβίβασε, καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὴν θύραν, κλινίζομένη λευκὴ ὡς σουδάριον καὶ προσπαθεῖσα νᾶ μειδίσῃ.

— Καλῶς ἤλθιτε, συνταγματάρχα Γουροσλώφ, εἶπεν αὐτῇ διὰ φωνῆς ἡσυχου, ἐνῷ ἡ καρδία τῆς ἐπαλλε σφοδρῶς.

Ὁ συνταγματάρχης ἦτο πελιδνός καὶ παρετήρει τὴν σκιάδα μετ' ἀλλοκίτου ἐπιμονῆς.

— Ζητῶ περὶ ὑμῶν συγγνώμην, πριγγίπτσα, ἂν σὰς διατάρξῃς προσευχομένην.

Ἡ Βεράτσκα κατέβη βαθμίδας τινὰς καὶ ἐστρέφθη ἐπὶ τοῦ φυτεύματος.

— Εὐώθητι μετ' ἐμοῦ, εἶπεν ὁ πριγγίψ, ὅπως κρατήσωμεν τὸν Γουροσλώφ. Τὸν συνήντησα τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ἄλσους, καὶ ἤδη θέλει νᾶ μᾶς ἀρῇσῃ, αὐτός ὁ συνηθέστερος καὶ ὁ πιστότερος τῶν ξένων μας.

Ἡ νεανὶς ἠσθάνθη ἐαυτὴν λιποθυμοῦ-

σαν. Δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπαντήσῃ. Οἱ λόγοι ἐξέπνεον εἰς τὰ χεῖλη τῆς. Εσκέπτετο μετὰ θαύμασμον ἀγωνίας, μὴ ὁ Γουροσλώφ κατετκόπειρε τὸν Βρονίνην καὶ ἀνεκάλυψε τὸ μυστικόν των.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, παρατηρῶν ἀσκαρδομικτὴ τὴν πριγγίπτσαν. Ἐννοῶ: ἡ δεσποινὶς ἐξεπλάγη ἐκ τῆς αἰφνιδίας μου ἐπισκεψῆς. . . . Ἄς μοὶ συγχωρήσῃ ὅμως τὴν ἀνυπομονήσάν μου, τὴν ὁλὴν ἀσύνετον ἀναμνησάτω.

Ἡ Βεράτσκα προσεπάθειεν ἀσθενῶς νᾶ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τοῦ φόβου τούτου, ὅν ἐξ ὤψεσεν ὁ συνταγματάρχης, ἀλλ' αὐτὸς διέκοψεν αὐτὴν προσθεὶς:

— Πριγγίψ, ἡ θυγάτηρ ὑμῶν θὰ εἴ: ἀνακινώτῃ ἐπιστολὴν, ἣν ἐσχον τὴν τόλμην νᾶ ἀπευθύνω πρὸς αὐτήν. . . . Σὺς παρὰ κλῆδὶ δέ, ὑψὺ ὅτι εἶ, νᾶ μοὶ καταστήσῃς γνωστὴν τὴν ἀπάντησιν σου κατὰ τὴν προσεχῆ ἐπιβίωσίν σου. . . . Ἴσως ἡ πριγγίπτσα τότε θὰ εἴῃ ἀπὸ γελῆμένην τὴν ἀποφασίν μου, ἐνῷ ἐγὼ θὰ κρηλῶμαι περὶ τῆς τύχης τοῦ νέου Βρονίνου, τοῦ προστατευομένου μας.

Ὁ συνταγματάρχης ἀπήγγειλε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις σφίγγων τοὺς ὀδόντας. Χωρὶς εἰς ἀπεριμένει ἀπάντησιν ἀπεμακρύνθη κατεσπευσμένη πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν τοῦ πριγγίπτος.

— Ὁ πτωχὸς συνταγματάρχης! Εἰ ναι-τρέλλες εἰς ἔρωτος, ἀνέκραξεν ὁ γέρον ἀνδρὶς, σιγνίζομενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς θυγατρὸς του. Ἄ! γνωρίζω πολὺ καλὰ ποῖν ἀπόρρσι: τὸν περιμένει.

— Εἰσθε βεβαίως, πάτερ μου; εἶπεν ἡ Βεράτσκα, καταστέλλουσα τοῦ παλμοῦ τῆς καρδίας τῆς. Ὁ ἀγαθὸς Γουροσλώφ εἶναι ἀξιωματικὸς, ἔχων ἀξίαν καὶ χαίρει τὴν ὑπόληψιν τοῦ Τσάρου. Δύναται νᾶ προβέβησῃ, καὶ τίς εἶδε ἴσως βραδύτερον. . . .

— Ἄ! εἶπεν τὴν φωνὴν ταύτην ὁ πριγγίψ ἐκπληγείς. Δὲν εἴξευρον ὅτι ἡ θυγάτηρ μου εἶναι τόσῳ φιλόδοξος! Τούτο ὅμως ἀποβλέπει εἰς σὲ κα μόνην.

— Ὁ πτωχὸς πατήρ! μὲ πιστεῖς, ἐσκέφθη ἡ Βεράτσκα, ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νᾶ μὲ πιστεύῃ. Ἡ εὐτυχία μου καὶ ἡ ζωὴ μου δὲν ἀνέκουντι πλέον εἰς ἐμέ, ὡς ἐπιστῇς ἡ εὐτυχία αὐτοῦ καὶ ἡ ζωὴ δὲν ἀνέκουντι εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. . . . Νᾶ κερδήσωμεν καιρὸν, ἰδὲν ὁ σκοπὸς μας, ἡ ἐλπίς μας, ἡ μόνη ἡμῶν φιλαδέλφεια!

Ὁ πριγγίψ ἐπέστρεψε μετὰ τῆς θυγατρὸς του εἰς τὸ φρονίριον. Πλήθος εὐγανῶν εὐρίσκατο ἡδὲ ἐκεῖ, συντρόφων ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ πριγγίπτος, καὶ αὐ: ἡ ὡραία ἡ φιλόρεσκος, ἡ ψυχρὰ Βεράτσκα, ὥρμησε νᾶ δεξιωθῇ εἰς τὸ γέφυμα.

Ὁ Βρονίνης δὲν ἐτόλμας νᾶ ἐξελθῇ τῆς σκιάδος πρὸ τῆς νυκτός. Ἀλλὰ πρὸς

μεγάλην αὐτοῦ ἐκπληξίν δὲν ἐτιμωρήθη διὰ τὴν ἀπουσίαν του. . . .

(Συνέχεια εἰς τὸ προεχές.)

ΕΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδμούνδου de Amicis)

Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ λοχίαὶ καὶ ἀπλοὶ ἐπὶ στρατιῶται ἵπταντο πρὸς στιγμὴν καὶ προσεπάθειον νᾶ σταματήσωσι καὶ τοὺς λοιποὺς φωνάζοντες. Σταῦτε! δὲν εἶνε τίποτε! ἀντιμετωπίσατε τὸν ἐχθρόν! πῦρ! εἶνε μόνον ἐν τάγμα, ὡς ἡμεῖς!— Ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ ἡ φυγὴ πανταχόθεν δὲν εἶχε πλέον φραγμόν. Ὅσοι εἶχον ἐπιθυμίαν ν' ἀντισταθῶσιν ἐκτύπων τὸ μέτωπον, ἔδακνον τὰς χεῖρας, ἠπείλουν, ἀντήλασσαν ὅπως ἦτο δυνατόν ἐν τῇ ταραχῇ ἐκείνῃ προσταγὰς, συμβούλας, νεύματα, μέχρις οὗ κατέρωθωσαν τέλος νᾶ σχηματίσωσιν ἐν ἀπόσπασμα ἐκ πεντήκοντα ἢ ἑξήκοντα ἀνδρῶν. Τότε διέσχισαν πλάγιως τὸ πρᾶν: καὶ τρέχοντες ἐν ἀπελπισίᾳ ἐβόρσαν πάντες πρὸ μιᾶς γερύρας, ζευγνυσσας τὰς ὀχθὰς τοῦ ἐν τῇ καίλῳι ρύακος, πρὶν ἢ φθάσῃ τὸ λοιπὸν σῶμα τῶν φυγάδων. Ἐκεῖ παρετάχθησαν πρὸ τῆς ὁδοῦ, στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ ἀναμειξ ὅλοι συνεστριγμένοι ἑταῖροι πρὸς ὑπεράσπισιν καὶ ἀπόφασιν ἔχοντες νᾶ ἐμποδίσωσι τὴν διόδον.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐβόρσαν τὸ σῆνος τῶν λοιπῶν στρατιῶτων. Ἦσαν ὡχροί, ἀσθμαίνοντες, μὲ παρρηλησγμένην μορφήν, εἰ πλείστοι ἄσχετοι τὴν κεφαλὴν καὶ ἄσχοτοι. Φθάσαντες εἶδον ἐνώπιον αὐτῶν τὸν φραγμόν ἐκεῖνον, τὰ προτεινόμενα κατ' αὐτῶν εἶφι, πιστόλια, λόγχας. Ἰδιστασαν πρὸς στιγμὴν, εἶτα καταληφθέντες ὑπὸ πανικοῦ ἀνέκραξαν πάντες ὁμοῦ—Τόπον!—Ἀντιμετωπίσατε τὸν ἐχθρόν! ἀπήντησε φωνὴ ἀποφασιστικὴ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου ἔπετον αἱ πρῶται ἐχθρικοὶ σφαῖραι. Τότε τὸ στίφος ἐκείνο τῶν ἀθλίων ἐπέ-

πεσεν ἐπὶ τῆς μακρᾶς δρακὸς τῶν ἀνδρείων. Ἀντηλλάγησαν τινες πυροβολισμοί, ἔκαστόν τινες πληγωμένοι, ἔπειτα ἐπεκολούθησεν ἀπερίγραφτος ταραχή. Οἱ παραταχθέντες ἐκεῖ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶται συνελάμβανον τοὺς ἄλλους ἐκ τῶν βραχιόνων, ἐκ τοῦ λαιμοῦ, τοῦ ἐνίναστου, τοὺς ἔτρεπον ὀπίσω διὰ τῆς βίας. Αὐτοὶ ὅμως κατῴρθουν ἢ ἀπαλλάσσωνται, ἐρριπύοντο χαμαὶ καὶ διολίσσαιντο δεξιόθεν ἢ ἀριστερόθεν μεταξὺ τοῦ φραγμῶν ἔρποντες διὰ τῆς κοιλίας. Ἡ πάλη διεξήγετο διὰ πυγμῶν, δι' ὠθησεων, διακτυπημάτων τοῦ πλατέος μέρους τῆς σπάλης. Ἀπο τὸ ἐν μέρος ἤκούετο λυσσαλέα φωνή — Τόπον! Ἐκ τοῦ ἑτέρου φωνὴ φοβερά. — Δεῖλοί! — Ἀλλή τις φωνὴ ἱκετευτικὴ ἔλεγε — Σώτατε τὴν τιμὴν! Θάρρος παιδιὰ! εἰμεθα ἀκόμη ἐν καιρῷ! — Ἀλλ' ἦσαν μάταια τὰ πάντα. Οἱ φεύγοντες χάρις εἰς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ὁρμὴν τοῦ φόβου κατῴρθων να διασπάσῃ τὴν ἄλυσον τῶν ὀλίγων ἀνδρείων καὶ ὑπερέβρισαν τὴν γέφυραν ἀρινοντες μόνον τὸ μικρὸν ἀπόσπασμα ὅπως ἀποκρούσῃ τὸν ἐχθρόν, εὕρισκόμενον ἤδη κατὰ τὰ μέτα τοῦ λόφου. Κεκοπιακότες ἐκ τῆς φυγῆς συνεσωρεύθησαν ὅπως ἀναπαυθῶσιν ἐπὶ μικρὸν ἐντὸς οἰκίας τινός, οὐ μακρὰν καίμενες καὶ ἐν ἡ εὕρισκοντο ἤδη πληγωμένοι τινές, κατ' ἐκεί-

νην τὴν στιγμὴν ἔφθασα καὶ ἐγώ. Ἐφθασαν κατόπιν οἱ ὀλίγοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται οἵτινες εἶχον μέχρις ἐσχάτων ἀντισταθῆ, ἀφάντες ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τινὰς νεκρούς· ἀλλὰ φθάσαντες προσεπάθησαν νὰ παρατάξωσι τοὺς ἄλλους εἰς ἀντίστασιν, ἀλλὰ καὶ ἡ δοκιμὴ αὕτη ἀπέβη ματαία, διότι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι δὲν εἶχε πλέον σταγόναν αἵματος εἰς τὰς φλέδας, οὔτε αἶσθημα αἰδῶς, οὔτε μορφὴν καὶ ἀνθρωπίνην. Δισπαρήσαν ἐπὶ τῶν κλιμάκων, ἀνερριχθῆσαν ἐπὶ τῶν στεγῶν, κατέφυγον εἰς τὰ ὑπόγεια, κλείοντες μετὰ βίας θύρας καὶ παράθυρα μετὰ βίας καταρθώσαντες νὰ μεταφέρωσιν εἰς μίαν αἶθουσαν τρεῖς ἢ τέσσαρας βαρέως πληγωμένους, ὧν ὁ εἷς εἶχε τὸ πρόσωπον ἐσχιτμένον εἰς δύο ὑπὸ τοῦ ξίφους ἀξιωματικοῦ τινός, οἱ δὲ ἑτεροὶ πληγωμένοι ὑπὸ σφαίρας εἰς τὰ νῶτα. Ἡρξάμεν νὰ παρέχω αὐτοῖς τὰς πρώτας περιποιήσεις, ὅτε ἐξαίφνης ἤκούσθη θόρυβος ἰσχυρότερος, αἱ θύραι ἐκλείοντο βιαίως μετὰ πατάγου καὶ πολλοὶ ἔτρεχον τιθεσθαι κραυγάζοντες μεγαλοφώνως. Ἦτο λόχος ἐχθρικός, ἐξελθὼν ἀγνοῶ πόθεν, ὅστις ἦρτο τροχάδην πρὸς τὴν οἰκίαν. Ἡ ἀντίστασις ἦτο δυνατὴ, πλὴν δὲν ἤκούσθησαν εἰμὴ ὀλίγοι τινες πυροβολισμοί καὶ πλείστοι κατῆλθον ἐν βίᾳ εἰς τὴν αὐλήν, ὅπως παραδο-

θῶσιν. Οἱ ἐχθροὶ εἰσῆλθον βιαίως καὶ οἱ ἡμέτεροι στρατιῶται ἐρριψάν τὰ ὅπλα κατὰ γῆς κραυγάζοντες — Εἰμεθα αἰχμάλωτοι, μὴ κτυπᾶτε! — Ἐκεῖνοι μὴ δυνάμενοι νὰ πιστεύσωσιν εἰς τὴν ἀνδρίαν, ἐπέπεσαν κατ' αὐτῶν καὶ ἤρχισαν νὰ τοὺς τύπτωσι μὲ τὰς ἀκτηρίδας τῶν ὀπλων. Τινές τῶν ἀνάνδρων ἐκείνων ἐγονυπέτησαν· εἷς, ἀναγνωρισθεὶς κατόπιν, ἐπεκαλίσθη τὸ ἔλεος ἐνός τῶν ἐχθρῶν, ἀξιωματικῶν, λέγων — Εἶμαι μὲ τὸ μέρος σας! — Τότε κάτω αὐτὸν τὸν πῆλον! τῷ ἀπήντησεν ὁ ἀξιωματικὸς καὶ δι' ἰσχυροῦς ραπίσματος ἐρριψε κατὰ γῆς τὸν πῆλον. Ἄλλοι προσέπεσαν ἐνώπιον ἑτέρων ἀξιωματικῶν λέγοντες — Ἡμεῖς δὲν ἐπολεμήσαμεν. — Τὰ καλὰ παραδείγματα δὲν ἔλλειψαν· δύο ἀξιωματικοὶ ἐρριψθῆσαν, εἷς ἐτρώθη θανατηφόρως καὶ στρατιῶται τι εἰς ἀντίστασιν λυσσαλέως ἐντὸς τῆς οἰκίας. Τέλος παρεδόθησαν πάντες καὶ ὅτε οἱ αἰχμάλωτοι ἐν οἷς καὶ ἐγὼ παρηλάσαμεν πρὸ τοῦ ἐχθρικοῦ λόχου, ὁ λοχαγὸς πλησιάζας τινὰ τῶν ἡμετέρων ἀξιωματικῶν τῷ εἶπε εἰς κακὴν ἰταλικὴν γλῶτταν, μὲ τόνον τινα οἴκτου, ὅν θά ἔχω ἐναυλον εἰς τὰς ἀκοὰς ἐνόςω ἱδῶ.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Εἰς πάντα νέον ἐγγραφόμενον συνδρομητὴν προπληρόνοντα τὴν ἐτησίαν ἢ ἑξαμηνιαίαν συνδρομὴν προσφέρεται ΔΩΡΕΑΝ τὸ ὠραῖον μυθιστόρημα τοῦ διασήμεου γάλλου μυθιστοριογράφου **MERY** «Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ» ὠραῖος τόμος ἐκ 300 σχεδὸν σελίδων τιμώμενος ἀντὶ δραχ. 5.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ἐν τῷ γραφεῖο τοῦ «Παρθενῶνος» ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν οδῶν Πειραιῶς καὶ Γερανίου ἀριθ. 30.

Ἐν ΣΥΡΩΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Δ. Ἀθηναίῳ,
Ἐν ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ κυρίῳ Σπ. Πρινάρη,
Ἐν ΝΑΥΠΑΓΓῳ παρὰ τῷ κυρίῳ Παύλῳ Ἰατρῷ.
Ἐν ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ κυρίῳ Γ. Ν. Φιλαρέτῳ.
Ἐν ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ γραφεῖο τῆς «Σφίγγος»

Ἐν ΙΘΑΚῃ παρὰ τῷ κυρίῳ Κ. Ν. Παυλάτῳ.
Ἐν ΚΕΡΚΥΡῃ παρὰ τῷ κ. Π. Ἀποστολοπούλῳ.
Ἐν ΖΑΚΥΝΘῳ παρὰ τῷ κ. Γ. Κ. Σφήκα.
Ἐν ΚΩΝ/ΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ κ. Δ. Ἡλιαδῇ.
Ἐν ΒΡΑΙΛΛῃ παρὰ τῷ κ. Κλεάνθει Παπαδόγλῃ.